

[Villemoes.]

eller Udvidelse af vor Landbrugsudførsel og øvrige Eksport kan paalægges os med Hensyn til Import af færdige Varer. I Stedet for da at fortsætte med en Regulering af hele vor Import vilde det eneste naturlige være at lempe Importbegrænsningen“.

og dette er saa rigtigt, saa rigtigt. Ifølge Lovforslaget kan Handelsministeren give Tilladelse til private Vareudvekslinger, men disse private Vareudvekslinger skal anbefales af fire af vore store Hovedorganisationer, Grosserer-Societetet, Provinshandelskammeret, Industriraadet og Landbrugsraadet, og naar dette er Tilfældet, forudser jeg, at Bestemmelsen ikke er ret meget værd. Disse Vareudvekslinger vil ikke kunne finde Sted i større Stil, da de nævnte Institutioner maa formodes ofte at have modstridende Interesser i saa Henseende. Formaalet skulde være en Forøgelse af vor Eksport, men at der skal være en vis Orden i Tingene, er selvsagt, Vareudvekslingen maa naturligvis ikke stride imod Handelsaftalerne. Handelsministeren var i sin Forelæggelsestale noget inde paa disse Interessekonflikter, som kan opstaa derved.

Jeg nærer ingen Tvivl om, at den højtærede Handelsminister ønsker, at Handelsministeren og Udenrigsministeren skal være Chefer for vor Vareomsætning fra Danmark til Udlandet og fra Udlandet til Danmark. Jeg har nøjagtig det modsatte Ønske, og jeg vover at paastaa, at selv om Udenrigsministeriets Embedsmænd var aldrig saa dygtige, vilde de ikke paa dette Omraade have en Uddannelse paa Linie med Handelsmænds Uddannelse. Udenrigsministeriets Embedsmænd er sikkert de bedste, man kan faa til at være Embedsmænd, men de er Jurister og ikke Købmænd. Jeg vover at paastaa, at naar alt skal samles i Ministeriet, faar vi ikke billigere Varer ind i Danmark, og jeg vover at paastaa, at vi udmærket kan komme af med vore Landbrugsprodukter, uden at det hele skal gaa gennem et Ministerium, hvad Tendensen jo gaar i Retning af.

Saa har man i Lovforslaget en ny Paragraf, som man fra mange Sider har set hen til med ikke ringe Forventning. Det er § 7, i hvilken det hedder:

„Klager over Valutakontorets Afgørelser indgives til Valutakontoret, men kan forlanges videresendt senest i Løbet af 8 Dage til et af Ministeren for Handel og Industri i dette Øjemed nedsat Udvalg, bestaaende af en Formand samt af yderligere 4 Medlemmer, der vælges

efter Indstilling fra Den danske Handelsstands Fællesrepræsentation, Industriraadet, Landbrugsraadet og De samvirkende Fagforbund i Danmark. De nærmere Regler for Nævnets Virksomhed fastsættes af Ministeren.

Udvalget har efter Forhandling med Ministeren for Handel og Industri Adgang til at antage Medhjælp i det Omfang, det skønnes fornødent, samt til hos Valutakontoret at indhente de til foreliggende Klagers Bedømmelse nødvendige Oplysninger.

Efter at Valutakontoret har udtalt sig over vedkommende Klager, afgiver Udvalget Indstilling til Ministeren for Handel og Industri angaaende Klagernes endelige Afgørelse. Ministeren forelægger, forinden saadan Afgørelse træffes, Sagen for Rigsdagens Valutaudvalg“.

Som Loven hidtil har været administreret, faar en Importør kun ganske kort og godt at vide, hvilke Varemængder han i den kommende Tildelingsperiode kan faa Lov til at importere til vort Land, og at Indførselstilladelse for den og den Vare ikke kan bevilges. Det er, synes jeg, selv om det ikke altid vil være helt let at give en Motivering, ikke saa lidt hensynsløst over for gamle Forretninger paa den Maade at sige til dem: du maa kun importere saa og saa meget. Det er i hvert Fald egnet til at sætte ondt Blod, hvad man har set tilstrækkeligt af i de sidste Aaringer. Derfor finder jeg det ogsaa rigtigt, at erhvervsdrivende, der føler sig forurettede, faar Adgang til at henvende sig til en Klageinstans, hvilket er i Overensstemmelse med et Ønske hos Handelsstanden. Maaske har Valutakontorets Ledelse ønsket det samme, for det er klart, at naar hele denne Sag er saa indviklet, som den er, kan det kun være af det gode, at man ikke skyder paa dem, der ikke bør skydes paa, nemlig Valutakontorets Ledelse. Valutakontorets Ledelse kan ikke gøre for, at Rigsdagen har vedtaget saa umulig en Ordning som den, vi har vedtaget i nogle Aar og nu er i Færd med atter at vedtage.

Jeg tror dog ikke, at Importørstanden kan føle sig tilfreds med den Affattelse, som denne Paragraf har faaet, rent bortset fra, at jeg mener, at Loven kører frem med lovlig mange forskellige Nævn og Udvalg, noget, der i og for sig altid er upraktisk, men som maaske vanskelig kan undgaas. Det Udvalg, der her er Tale om, og som altsaa skal bestaa af en Repræsentant for hver af de 4 store Organisationer samt en Formand — jeg har Indtryk af, at det skal være en